

Царската дъщеря и крилатият човѣкъ (Приказка).

Имало едно време единъ богатъ царъ. Живѣлъ той въ великолепенъ палатъ. Радвалъ се на голѣмитѣ си богатства и слава, но най-много се радвалъ на единчката си дъщеря. Тя била много добра и много красива. Съ звънливиятъ си гласъ веселѣла цѣлиятъ палатъ. Обичали я всички — и бедни и богати. Всички се възхищавали отъ красотата и добрината ѝ.

Все по това време живѣлъ въ далечни страни единъ крилатъ човѣкъ. Научилъ се за прекрасната царска дъщеря и пожелалъ да я види. Хвъркналъ. Дошелъ въ палата. Видѣлъ я. Много му се харесала. Намислилъ да я открадне. Много време обикалялъ около палата. Единъ день царската дъщеря, като се разхождала изъ царската градина, той отишелъ при нея. Грабналъ я и се изгубилъ въ небесата. Никой не видѣлъ това. Дълго чакали въ палата да се върне царската дъщеря. Мръкнало се. Всички разбрали че се е изгубила. Разтѣжили се. Заплакалъ царътъ, заплакала и царицата. Навсѣкжде я търсили, но напраздно. Царътъ обявилъ по цѣлото царство, че ще даде голѣма награда на оня юнакъ, който намѣри дъщеря му. Извървѣли се много юнаци. Обиколили много страни, но никой не намѣрилъ хубавата царска дъщеря. Най-после дошли при царя седемъ братя. Тѣ казали, че желаятъ да намѣрятъ царската дъщеря. Зарадвалъ се царътъ. Далъ имъ пари за пѣтъ. Благословилъ ги и ги изпратилъ, като имъ обещалъ голѣма награда. Чудни биле тия братя, Всѣкой отъ тѣхъ ималъ по една специалность. Най-голѣмиятъ можелъ да души като ловджийско куче. Вториятъ пѣкъ билъ много силенъ. Той можелъ да вдига голѣми тежини. Третиятъ ималъ способността на изкустенъ крадецъ. Той